



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2010, č. j. 38 Cad 24/2007 - 62, a ve znění opravného usnesení ze dne 13. 7. 2010, č. j. 38 Cad 24/2007 - 74,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Františku Drlíkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1920 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje sp. zn. KÚOK/43599/2007/OSV - SP/7025, č. j. KUOK 91067/2007 ze dne 28. 8. 2007. Napadeným rozhodnutím žalovaný na základě odvolání účastníka řízení změnil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, odboru zdravotního a sociálního, č. j. 18209/2007/ZAB ze dne 18. 7. 2007, kterým bylo rozhodnuto odejmout žalobci ode dne 1. 2. 2007 dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení, a to tak, že toto rozhodnutí

zní následovně: „Městský úřad Zábřeh, odbor zdravotní a sociální, příslušný k rozhodování podle ustanovení § 61 a § 66 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ustanovením § 35 a ustanovením § 44 odst. 1 a 4 uvedeného zákona rozhodl odejmout S. M., nar. X, trvale bytem B. 134, D., ode dne 1. 2. 2007 dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení.“

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 6. 5. 2010, č. j. 38 Cad 24/2007 - 62, a ve znění opravného usnesení ze dne 13. 7. 2010, č. j. 38 Cad 24/2007 - 74, žalobu směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 3. 7. 2006, sp. zn. KÚOK/66094/2006/OSV - DS/7025/SD - 124, č. j. KUOK 71494/2006, zamítl, neboť neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud v Ostravě vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 11. 1. 2007 žalobce podal žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. Městský úřad Zábřeh, odbor zdravotní a sociální, rozhodnutím ze dne 18. 7. 2007, č. j. 18209/2007/ZAB, rozhodl odejmout žalobci ode dne 1. 2. 2007 dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení s ohledem na to, že příjem společně posuzovaných osob spolu s příspěvkem na bydlení ze systému dávek státní sociální podpory a příspěvkem na živobytí ze systému dávek pomoci v hmotné nouzi, po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení, přesahuje částku na živobytí společně posuzovaných osob. Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím prvoinstančního orgánu odejmout žalobci dávku pomoc v hmotné nouzi. Na základě podaného odvolání toliko změnil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, odboru zdravotního, ze dne 18. 7. 2007, č. j. 18209/2007/ZAB, neboť ve výrokové části rozhodnutí nebylo uvedeno ustanovení § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého bylo rozhodováno. Žalovaný vycházel z ust. § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi a dospěl k závěru, že v měsíci únoru žalobci nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení, zanikl, neboť částka odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na kalendářní měsíc činila 2589 Kč, částka příspěvku na bydlení ze systému dávek státní sociální podpory náležející za předchozí kalendářní měsíc činila 2264 Kč měsíčně a příjem společně posuzovaných osob podle ust. § 9 zákona o pomoci v hmotné nouzi činil 4186 Kč měsíčně, přičemž od měsíce ledna byl žalobci vyplácen příspěvek na živobytí 6272 Kč měsíčně. Částka živobytí společně posuzovaných osob pro účely doplatku na bydlení činila 9892 Kč měsíčně. Výše doplatku na bydlení podle ust. § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi činila minus 241 Kč měsíčně, tedy záporné číslo, z čehož vyplývá, že žalobci v měsíci únoru 2007 zanikl nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. V souladu s ust. § 44 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi byl proto žalobci doplatek na bydlení od 1. 2. 2007 odňat rozhodnutím Městského úřadu Zábřeh, odboru sociálního a zdravotního, ze dne 18. 7. 2007, č. j. 18209/2007/ZAB.

Na základě podaného odvolání žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodnutím ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. KÚOK/43599/2007/OSV - SP/7025, č. j. KUOK 91067/2007, změnil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, odboru zdravotního a sociálního, ze dne 18. 7. 2007, č. j. 18209/2007/ZAB, kterým bylo rozhodnuto odejmout žalobci ode dne 1. 2. 2007 dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení, a to tak, že toto rozhodnutí zní následovně: „Městský úřad Zábřeh, odbor zdravotní a sociální, příslušný k rozhodování podle ustanovení § 61 a § 66 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci

v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ustanovením § 35 a ustanovením § 44 odst. 1 a 4 uvedeného zákona rozhodl odejmout S. M., nar. X, trvale bytem B. 134, D., ode dne 1. 2. 2007 dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení.“. Žalobci nárok na doplatek na bydlení zanikl v únoru 2007 a správní orgán prvního stupně proto rozhodl v souladu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi o odnětí doplatku na bydlení od 1. 2. 2007.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Krajský soud v Ostravě k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Soud vzal za prokázané, že žalobci nárok na doplatek na bydlení zanikl v únoru 2007. Správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 44 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení od 1. 2. 2007 odňal. Žalovaný rovněž v souladu se zákonem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na základě podaného odvolání změnil toliko co se týká citace právního předpisu ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Správní orgány rozhodly v souladu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, když doplatek na bydlení byl od 1. 2. 2007 žalobci odňat.

Soud proto v tomto ohledu uzavřel, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2006, sp. zn. KÚOK/66094/2006/OSV - DS/7025/SD - 124, č. j. KUOK 71494/2006, zamítl.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2010, č. j. 38 Cad 24/2007 - 62. V podání téměř nečitelného obsahu stěžovatel namítl, že rozsudek byl vynesena v jeho nepřítomnosti a neveřejně, rozhodnutí soudu je zmatečné a samá lež, odůvodněný bludem svědčícím pro paranoidní schizofrenii. Stěžovatel své podání doložil fotokopii několika písemností - rozhodnutí soudů různých stupňů a rozhodnutí správních orgánů, o nichž se domnívá, že s věcí souvisejí s tím, že jeho vyjádření pro kasační stížnost zatrhne červeně. Současně stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta Mgr. Františka Drlíka pro řízení o kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 9. 2010, zástupce stěžovatele, jenž mu byl k žádosti ustanoven usnesením krajského soudu č. j. 38 Cad 24/2007 - 81 ze dne 20. 8. 2010, a tímto usnesením vyzván k doplnění podání ve věci kasační stížnosti stěžovatele ze dne 31. 5. 2010 a uvedení v jakém rozsahu a z jakých důvodů je kasační stížnost podávána a kdy bylo stěžovateli napadené rozhodnutí doručeno, uvedl, že rozsudek doručený 19. 5. 2010 napadá v celém rozsahu výroku a toliko zopakoval tvrzení stěžovatele, že rozsudek byl vydán neveřejně, stěžovateli je odepřeno právo jednat před soudy a předkládat ve věci důkazy. K důvodům kasační stížnosti zástupce stěžovatele výslovně uvádí podle pokynu svého klienta, že kasační stížnost podává z důvodů daných ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., i když je mu nepochybně známo, že kasační stížnost lze podat pouze z důvodů výslovně uvedených v ustanovení § 103 s. ř. s. Podle názoru stěžovatele s odkazem na § 8 odst. 1 s. ř. s. je napadené rozhodnutí vydáno vyloučenými soudci, kteří již rozhodovali opět neveřejnými rozsudky v prvotním soudním řízení, a kteří pouze opisují původní argumentaci, která absolutně není pravdivá a nelze se s ním ztotožnit. Krajský soud se neřídí pokyny a právními názory Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že soud nesplnil svoji povinnost a nespojil ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. řízení o cca 100 dosud nevyřízených žalobách, které mají podle názoru stěžovatele stejný skutkový základ, kdy se jedná o žaloby podávané stěžovatelem v důsledku odepření práva na zabezpečení ve stavu hmotné nouze. Krajský soud v Ostravě

tak podle stěžovatele vydává nezákonné rozsudky a při svém rozhodování porušil § 39 odst. 1 a § 64 s. ř. s., a rovněž § 83 a § 103 o. s. ř. Stěžovatel rovněž konstatoval, aniž by konkretizoval svá tvrzení, že soud porušil práva stěžovatele zaručená Ústavou ČR - čl. 96 odst. 2 a Listinou základních práv a svobod - čl. 30 odst. 2, čl. 36 odst. 2 a čl. 38 odst. 2. Ustanovený zástupce uvádí, že mu byl jeho klientem udělen výslovný pokyn k tomu, aby uvedenou argumentaci do doplnění kasační stížnosti zahrnul. Svá tvrzení pak stěžovatel prokazuje přiloženými listinami s tím, že nejpodstatnější v nich vyznačil červeně. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usoudil následovně:

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel, jak lze dovodit z obsahu podání, v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně posoudil právní otázku a neshledal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí orgánu 1. stupně.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Stěžovatel v tomto ohledu namítá, že správní orgány nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když bylo rozhodnuto o odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení, neboť je ve stavu hmotné nouze a na dávky má proto nárok. Nejvyšší správní soud neshledal, že by v řízení před žalovaným byla porušena stěžovatelova procesní práva a ustanovení o řízení před správními orgány. Pokud stěžovatel odkazoval, a to bez jakékoliv konkretizace či upřesnění na jednotlivá ustanovení Ústavy, Listiny základních práv a svobod, s. ř. s. či o. s. ř., pak z jejich pouhého výčtu nelze nijak dovodit, zda k jejich tvrzenému porušení došlo či nikoliv a námitka jejich porušení je proto nedůvodná.

Třetím okruhem námitek stěžovatele odpovídajícím důvodům podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bylo přesvědčení stěžovatele, že řízení před soudem bylo zmatečné, neboť je vydáno vyloučenými soudci podle § 8 odst. 1 s. ř. s., kteří již rozhodovali opět neveřejnými rozsudky v prvotním soudním řízení. V dané věci podle rozvrhu práci rozhodoval soudce Krajského soudu v Ostravě JUDr. Petr Indráček, jenž nebyl vyloučen z projednávání a rozhodování této věci. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou, neboť důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (myšleno u soudu téhož stupně).

Další stížnostní námitkou stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvodem kasační stížnosti podle stěžovatele v tomto ohledu je skutečnost, že soud rozhodl neveřejně, v jeho nepřítomnosti. Právo na veřejné projednání nebylo žalobci odepřeno vzhledem k tomu, že ve věci bylo na žádost žalobce nařízeno jednání na den 6. 5. 2010. Žalobci bylo řádně doručeno předvolání k jednání, k němuž se žalobce nedostavil. Soud neshledal důvody pro odročení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s, na základě nesrozumitelného podání stěžovatele ve věci žádosti o odročení jednání - dopis ze dne 28. 4. 2010, jež je doložen na č. l. 56 - 57 soudního spisu, a proto jednal v nepřítomnosti žalobce podle ust. § 49 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v kasační stížnosti stěžovatel toliko namítá, že mu bylo v řízení před Krajským soudem v Ostravě odepřeno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti před soudem vyjádřit. Tato jediná uplatněná námitka, jak výše uvedeno, nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu Krajského soudu v Ostravě nebylo shledáno pochybení, a proto vzhledem k výše uvedenému byla kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta jako nedůvodná.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 38 Cad 24/2007 - 81 dne 20. 8. 2010 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. František Drlík; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi požadovanou odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za dva úkony právní služby po 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za přípravu a převzetí zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 9. 2010, a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu řádně doložil, zvyšuje se tento nárok vůči státu

o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 320 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1920 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu